

Verslag Overwintering 2014 – 2015 deel 5

Het werd vervelend en het was vervelend: Internet wilde het niet of nauwelijks doen. Vele uren zoeken en proberen hielpen hier niets aan. Voorlopige conclusie: Het werkt kennelijk goed in een stedelijk gebied. Daarom waren we al vrij vroeg onderweg, echter niet nadat we bij de 'bezorgbakker' brood gekocht hadden.

Zo bereikten we de redelijk grote havenplaats **Adra** waar we eerst naar de Lidl gingen en toen ons plekje op de mixparking aan het einde van de boulevard(westzijde) innamen. Vrij kort erna verschenen er nog verschillende campers en dat is toch een prettiger idee. Na de brunch: Els lekker op een bankje in de stralende zon en Fred, hoe kon het ook anders, internet proberen. De verbinding was géén haar beter!

Okee, laptopspullen ingeruimd en aan de wandel.

Langs de boulevard tot voorbij de vuurtoren en via de stad terug. Wat woont het, vooral in de buitenwijken, toch veel anders dan wij! Daarbij moeten ze gekke fratsen uithalen om tegen de vrij steile helling te kunnen bouwen.

We ontdekten dat Adra vooral groot geworden is door de loodmijnbouw en de verwerking hiervan, dit is echter lang geleden al verloren gegaan.

De binnenstad was opvallend druk maar de volgende dag was het Driekoningen, dit wordt in Spanje nogal uitbundig gevierd, meer nog dan Kerst.

Er was een leuke dansshow voor de kindertjes in de stad, uiteraard bleven we daar even staan kijken.

Fred gooide nog een hengel uit, leuk tijdverdrijf maar zonder enig resultaat.

Debby belde om te vertellen hoe het met Kai bij de oogarts was gegaan, deze was tevreden over het resultaat van de ooglidoperatie.

Voor wat vervolgwerk kunnen ze gelukkig nu ook dicht bij huis terecht, elke keer van Zuidlimburg naar Rotterdam rijden is nogal omslachtig.

En weer mochten we genieten van een mooie zonsondergang! Maar.....:

Na die zonsondergang werden we eraan herinnerd (te laat!) dat deze mixparking het trefpunt was voor autorijdende en -racende opgeschoten jeugd. Soms met snelheden van ongeveer 80 kmh reden ze over de parking van zo'n 200 a 250 meter lang.

Regelmatig plakten ze hun auto bijna tegen een auto van vriend of vriendin om een luidkeelse babbel te schreeuwen. En natuurlijk moest er qua auto-audio tegen elkaar opgebokst worden..... Dit rondrijden en weer even parkeren en lawaaimaken duurde tot 02.30 uur. Op dat tijdstip hoorden we een flinke knal, goed voor teminste veel blichschade en kort daarna was de rust teruggekeerd omdat de een na de ander vertrok. Nu weten we dat we dit in ons geheugen moeten graveren voor het geval we ooit nog in de buurt van Adra komen! Eindelijk rustig slapen!

De volgende dag, **6 januari**, een feestdag voor Spanje, waren we rap weg met een aantal standplaatsen bij de hand. Eerste poging: **Calagonda**. Verbodsborden. Tweede: **Torre del Mar**: Verbodsborden alom! Derde: **Benajarafe**: Verbodsborden.....

Langzaam trad een zekere moedeloosheid in. Dan maar naar **Torremolinos** waar we ook al eerder stonden: Wirwarrend, berg-op-berg-af door deze stad geploeterd, plek niet gevonden. Van je hela hola houdt er de moed maar in!

Laatste hoop: **Figuengirola**, aan de voet van het kasteel. Ook niet één twee drie gevonden maar uiteindelijk konden we het voertuig plaatsen. Poehpoeh, wat een dag! Tweehonderdelf kilometers gereden. Gelukkig hadden we onderweg afgetankt!

Er was toch iets positiefs te melden: Nog steeds erg mooi weer en we hadden, zij het traag en met veel onderbreking, internet en zo ook even contact met dochterlief en een kort teken van levencvoor onze Facebook-volgers.

Voor de Spanjaarden dus een feestdag, voor ons minder! Om met Cornelis Vreeswijk (zaliger) te zingen: "*Maar misschien wordt het morgen beter!*"

En foto's? Helemaal geen inspiratie en bovendien staan er van Figuengirola al een reeks 'ergens' op onze fotosite.

Woensdag had een wat trage start vanwege een krakkemikkerige nachtrust. Het drukke verkeer op de nabijgelegen weg nam niet, zoals gehoopt, in de loop van de avond af maar denderde onvermoeibaar verder. En.....: in de nacht raakte ook de LPG op zodat eerst het gas gewisseld moest worden voordat er koffie gezet kon worden en de koelkast weer werkte.

Het vooruitzicht om weer naar Estepona te gaan maakte ons toch vrolijk.

Maar 64 km te gaan. Nog even onderweg ge-ALDI-d en toen naar ons plekje. Niet de allerfraaiste standplek van Spanje, de mooie boulevard, de haven en de stad maken dat volledig goed. Wéér was het genieten van de kleine steegjes, spierwitte huisjes, fleurig versierd met bloempotten aan de muur.

Er werd weer flink gekuierd. Fred nam nog de krant door met een wel erg stille autochtoon. Terug bij de camper was het genieten van het mooie weer.

Donderdag 8 januari. “Lang zal ze leven in de Gloria” klonk het op bescheiden geluidsnivo door de camper. Els' verjaardag! En dat terwijl het buiten nog nagenoeg donker was! Het was toch wel merkbaar dat we steeds meer westelijk reisden, daarmee verschoof ook het tijdstip van zonsopgang. Maar de zon kwam gelukkig wel. Vanwege de lege LPG-fles werd het een lange reisdag. Het dichtsbijzijnde LPG-tankstation lag in **Jerez de la Frontera**. Dat betekende dat we een flink stuk het binnenland ingingen waardoor we weer eens geheel andere (berg-)landschappen zagen. Het was ook opvallend dat het landschap gaandeweg groener werd. De eerste kurkeikboomgaarden en ook weilanden met koeien. Ook passeerden we een aantal grote meren. In Jerez was het een beetje stoeien met het verkeer maar het tankstation werd gevonden. LPG-fles vol, tank ook maar gevuld, bandenspanning gecontroleerd en toen de laatste 35 van de 181km van deze dag. Hier zagen we ook de wijngaarden waar de druiven voor de sherry-productie vandaan komen. Sherry (Jerez in het Spaans) kan alléén in deze streek gemaakt worden vanwege een gistsoort die alléén hier voorkomt en gedijt.

We hadden van standplaats **Chipiona** geen coördinaten maar met wat zoeken en een beetje herkenning vonden we de plek nabij de haven terug:

Een grote mixparking op een zandgrindplaats vlakbij de boulevard en met uitzicht op de **Atlantische oceaan**. Jawel, bij de Straat van Gibraltar is het immers gedaan met de Middelandse zee.

Het fijne van deze plek was ook dat we onze erg sterk geslonken watervoorraad konden bijvullen, vlakbij waren openbare kranen.

Het weer was fantastisch al was de wind iets frisser. Maar daar was met onze garderobe

op gerekend. Brunchen en als uitzicht de zee waarop grote knapen voeren, daar tussendoor kleine bootjes die hun buit naar de vlakbijgelegen haven brachten.

Na de brunch op stap. Langs de boulevard, voorbij de watertoren en nog verder. Het einde van de boulevard lag bij een kerk die, vanwege architectuur en kleur, leek op een giga zandsculptuur. Via het goed te belopen strand wandelden we weer terug om bij de burcht een stuk door de stad te wandelen.

Leuke huizen en huisjes en weinig hoogbouw die zo kenmerkend is voor de plaatsen langs de Middelandse zee.

Els ging nog kijken bij de haven of er verse vis te koop was maar helaas was dit niet mogelijk voor particulieren. De rest van de dag: Uit de wind lekker in de zon en lezen, Fred maakte nog een ommetje langs het strand en het havengebied. Opvallend was dat hier het verschil tussen eb en vloed veel grote was dan de vele kustplaatsen die we eerder deze reis bezochten. Toen we aankwamen was er een groot plateau rotsachtige bodem, later op de dag was deze geheel onder het water verdwenen.

Deze hoek van Spanje, nauwkeuriger Andalusië heeft weinig campermogelijkheden. Dit komt mede omdat er de delta van de Guadalquivier ligt die nauwelijks doorkruist wordt door wegen. Een geweldige camperstek ligt op **28 km hemelsbreed**, om er te komen moet er dik **200 km** gereden worden! Daarom werd besloten om de volgende etappe naar Sevilla te gaan, dit moet volgens de boeken een mooie stad zijn.

Die volgende etappe liet echter nog even op zich wachten want we vonden Chipiona zeker de moeite waard om nog eens uitgebreid door te slenteren. Wat een volkomen andere wereld dan, bijvoorbeeld, Landgraaf. Overwegend smalle straatjes waar personenauto's zich met moeite doorduwen, hier en daar wat bredere wegen waar ook een vrachtauto of camper, mits niet te groot, doorheen kan. Een grote variëatie in huizenbouw waarbij vaak verrassende inkijkjes. Voor ons was het opvallend dat hier nauwelijks toeristen te horen waren. Spaans zoveel te meer. En, dat was ons ook opgevallen, die spreken met luide stem. Een normaal dialoog lijkt al op ruzie!

Omdat het prachtige weer aanhield maar de morgenwind erg fris was lummelden we op ons gemakje door de nauwe winkelstraatjes en namen de tijd om een China-shop degelijk door te neuzen. Dat leidde wel tot een braspartij want we kwamen met een tas vol naar buiten waarbij we wel € 4,30 hadden achtergelaten.

Inmiddels was de wind minder fris, om niet te zeggen koud, dus maar eens gaan kijken bij het visserijgebeuren aan de haven. De aanvoer kwam overwegend van erg kleine bootjes, vaak met een tweemans bezetting. Toen we de gemiddelde resultaten van 1 nacht op zee binnen zagen komen bij de veiling begrepen we dat de vis duur betaald wordt. Visserman, geen beroep om jaloers op te worden!

Daarna ging Fred een beetje aan de camper poetsen zodat de oorspronkelijke kleur weer zichtbaar was, Els deed wat camper-houdelijk werk en daarna hadden we vrije tijd. Fred aan de laptop, Els uiteraard buiten in de zon.

Met heel veel geduld kon Fred met Weer-on-line de weersvoorzichten voor deze regio bekijken: Eén week vooruit alle dagen weercijfer 10!

Facebook: Noppes. Mail: Nog net zichtbaar of er nieuwe post was maar de inhoud kwam niet door. Voor de beoogde standplaats in Sevilla werd vrij toegankelijke WiFi beloofd, daarop vestigden we, wat betreft internet, onze hoop. Carrefour hield het, als er al verbinding was, op ongeveer 1 byte per minuut en dat schiet niet op!

En.....: Opeens en onverwacht: Een manneke op de fiets kwam langs met een zootje vis, netjes op ijs in een tempexkistje. Daar was Els als de kippen bij! Er werden 3 vissen uitgezocht, het manneke wilde er meer verkopen maar helaas: Geen adequate opslag in de camper. Hij ging accoord met € 3,=.

Els kon aan het werk. Deskundig werden de vissen geakaat en ontdaan van hun schubben en kort daarna lagen ze in de pan. Hoe vers kan je het hebben?!

Dit werd dan het eerste vismaal van deze reis! Als je na deze maaltijd ook nog verrast wordt met een mooi zonsondergang-decor dan weet je het weer helemaal:

Hiervoor gingen we overwinteren!

Wordt vervolgd.....